

Nr 345.

Av herr **Andersson** i Grimbo, om importtull å kryddad eller sockersaltad sill i tunnor.

För närvarande lider vårt fiske av stora svårigheter. Dessa äro till mycket stor del beroende på den stora importen av utländska fiskvaror. Fisket är under nuvarande nödläge i stort behov av skydd mot denna import.

Sedan ett tjugotal år tillbaka har pågått en omfattande konservfabrikation av storsill. Såsom färdig konservprodukt är den kryddade sillen tullskyddad med 50 öre per kilogram. Samtidigt pågår en oskyddad import av kryddad eller sockersaltad storsill i tunnor, trots att kryddor och socker äro belagda med tull. Om de användas till konservering av sill, inkomma de tullfritt i landet. Här fattas tydligen något i tullagstiftningen. Denna kryddade sill måste betraktas som allra minst halvfabrikat, då den kan lagras i ett år och därutöver. I och med att denna kryddsill nedläggas i bleckkärl, är den tullskyddad med 50 öre per kg. Härigenom är visserligen konservfabrikanten skyddad, men ej halvfabrikatet, och olägenheterna härav drabba fiskets utövare. Utvecklingen har under de senaste åren gått därhän, att konservindustriens behov av stor sill till största delen torde kunna tillgodoses av det svenska fisket, hemma och vid Island, till rimliga priser. Belysande är, att det finnes ett ovanligt stort antal mindre fraktfartyg i Bohuslän och annorstädes, som med största tacksamhet skulle gripa ett tillfälle att under någorlunda säkra förhållanden deltaga i sillfisket vid det avlägsna Island.

Följande uppgifter äro hämtade ur en utredning, som företagits av representanter för Svenska Västkustfiskarnes Centralförbund och Sveriges Ängträlaraförening.

Importen av kryddad eller sockersaltad sill uppgick 1930 till 4,571,332 kg. med ett värde av 1,710,401 kronor, medan exporten samma år endast var 222,745 kg., värde 97,454 kronor. Av *införseln* kom så mycket som 3,5 miljoner kg. från Island och 984,000 kg. från Norge. Återstoden cirka 87,000 kg. infördes från Storbritannien, Tyskland, Danmark och Estland. Av *utförsel* gick 140,389 kg. till Danmark, 30,680 kg. till Finland och resten 51,676 kg. till Norge, U. S. A. m. fl. länder.

År 1930 hemfördes av svenska fiskare 572,406 kg. sill, som av elva bo-

huslänska motorkuttrar fiskats med drivgarn utanför Islands territorialgräns och kryddats ombord. Anmärkningsvärt är, att svenska fiskare icke efter lyckad fångst kunna söka lä vid Island för att i lugnt vatten krydda sillen. De få visserligen söka hamn eller skydd av land, men de få icke innanför territorialgränsen utföra något som helst arbete med fångsterna. Här i Sverige finnas inga liknande restriktioner för utläningar.

Även den från Norge importerade kryddsillen är i huvudsak fiskad utanför Island och kryddad ombord. Den från Island införda sillen är fångad av isländare, merendels innanför gränsen, och kryddad i land. All denna vid Island fiskade sill är på grund av sin storlek passande till kryddning och styckning för inläggning i burkar, och den svenska konservindustrien är numera i stort behov av stor kryddad sill för ifrågavarande ändamål. Det förutnämnda svenska islandsfisket skulle därför kunna utvidgas högst betydligt, om ej den utländska konkurrensen lade hinder i vägen.

Det är ej tänkbart att svenskarna inom överskådlig tid själva kunna fiska den islandssill, som behöves inom Sverige. Vi importerade nämligen år 1930 förutom kryddsill även 11,7 miljoner kg. saltad sill från Island jämte all den sill, som norrmännen saltade i öppen sjö utanför Island och försålde till Sverige. Svenskarna ha sedan många år tillbaka deltagit i islandsfisket, men sedan saltning ibland på Island förbjudits, ha svårigheterna varit stora. Emellertid ha de svenska konservfabrikernas stegrade behov av kryddsill givit anledning till uppgörelser med förutnämnda svenska garnfiskebåtar om *kryddning* av islandssill till fast pris per tunna, varvid fabrikanterna medsände kryddor och socker. Genom denna kontraktering tillförsäkras de svenska fiskarne en rimlig lön för mödan, då däremot *saltningen* av islandssill för dem är rena spekulationen. Vanskligheterna belysas bäst genom ett exempel från sommaren 1931. Flera kuttrar från mellersta Bohuslän kunde ej uppgöra kontrakt om kryddning, utan blevo hänvisade till saltning. Fisket vid Island lyckades och de kommo hem med fulla laster, för vilka de emellertid ej kunde finna köpare och sedan efter någon tid måste sälja till fullkomligt ruinerande priser. Det är förklarligt, att intresset slappnar efter sådana motgångar. Kryddningen, som medför stabilare priser, måste därför i möjligaste mån förbehållas det svenska islandsfisket.

I våra egna farvatten ha vi en sillsort, som av många kännare anses vara oöverträffad, nämligen den storsill, som under månaderna juli, augusti, september fångas med trål i Skagerack på djupt vatten, och även den, som fångas med drivgarn i Skagerack och Kattegatt under augusti, september, oktober. Sålunda uppgick år 1930 det svenska drivgarnsfisket till 1,546,000 kg. sill, och ångtrålarne fångade under tiden juli—september 2,926,140 kg., tillsammans för bägge fiskena 4,472,140 kg. Dessa våra egna fisken av för kryddning lämplig stor sill motsvarar ju den importerade kvantiteten kryddsill, men givetvis måste en del av den här hemma fångade sillen reserveras för färskförbrukningen inom landet. Även den stora sill, som på senhösten

fångas vid Groves Flak etc., är emellertid lämplig för kryddning, och emellanåt fiskas stora mängder sådan sill med vadar.

Under 1931 har för motortrålarne utexperimenterats en ny tråltyp, med vilken dessa båtar nu kunna fånga storsillen på samma djup som ångtrålarne. Före år 1931 deltog knappast någon motortrålare i sommar- och höstsillfisket. Nämda år gjorde några båtar de första försöken med den nya trålen och mot slutet av säsongen deltog 30 à 40 motortrålare i detta fiske. År 1932 beräknas ytterligare minst 100 båtar lägga om från snurrevadsfiske till trålning efter höstsill. Detta innebär, att tillförseln av den goda höstsillen i hög grad kommer att ökas, och om motortrålarne år 1932 mera allmänt försöka sig på sillfisket med den nya tråltypen, kan redan nu förutses, att tillförseln blir för stor för den sedvanliga efterfrågan. Så var nämligen fallet år 1927, då inköpta stora ångtrålare fiskade så mycket sensommarsill, att priserna blevo ruinerande och en hel del trålare måste återförsäljas till utlandet.

Sedan många år tillbaka har vår huvudsakliga färsksillexport gått till Tyskland, och särskilt den fina höstsillen har rönt en god efterfrågan. Emellertid ha tyskarna de senare åren koncentrerat sig på eget sillfiske, och nya fångstplatser i Nordsjön ha uppsökts. Samtidigt ha andra länder, som ha sillfiske vid samma tid, såsom Storbritannien, Holland m. fl. alltmer lagt an på att erövra en del av den stora tyska marknaden, vilket också i hög grad lyckats, speciellt genom låga priser. Även det tryckta ekonomiska läget i Tyskland spelar en stor roll, och det är ej underligt, att tyskarna under sådana omständigheter icke blott söka gynna det inhemska fisket utan även nödgas föredraga den billigare holländska eller engelska färsksillen framför den svenska, även om denna är överlägsen i kvalitet och bättre behandlad.

Den svenska sommar- och höstsillen är för god att slumpas bort till låga priser för färskexport under sådana förhållanden. I stället bör den kryddas för konservindustriens behov. Att så ej redan skett i större utsträckning, torde bero på en lucka i tullagstiftningen. Kryddor och socker äro nämligen belagda med tull, men kryddad eller sockersaltad sill får införas tullfritt. Norrmännen t. ex. kunna taga kryddor och socker på utförsel i Norge, krydda islandssillen ombord, och sedan sälja den tullfritt till Sverige, då däremot den svenska konservfabrik, som vill gynna det inhemska höstsillfisket, måste erlægga tull för ingredienserna för kryddningen. Norge har redan länge skyddat sin näring genom importtull av hela 50 öre per kg. kryddsill (även i tunnor), Finland har en hög tull och i Danmark gäller tull av 20 öre per kg. kryddsill.

Härtill kommer, att den svenska fiskerinäringen arbetar under synnerligen svåra förhållanden och dessutom på senare tid ser sig allt mer undanträngd från sin naturliga marknad inom landet därigenom, att våra grannländer mer och mer söka avsättning för sina fiskeprodukter inom Sverige. Sålunda importera vi från Norge och Danmark ojämförligt mycket mera fiskepro-

dukter än vi exportera till dessa länder för förbrukning därstädes. En bidragande orsak till den stora färsksillexporten från Norge äro de för norrmännen så förmånliga järnvägsfrakterna, även inom Sverige.

Av det anförda framgår, att det svenska islandsfisket jämte sommar- och höstsillfiskena kunna fylla den svenska konservindustriens behov av storsill för kryddning, varigenom importen kan reduceras eller helt bortfalla. För att påskynda utvecklingen i denna riktning och stimulera den inhemska kryddningen av storsill, vore det emellertid önskligt, om det utökade svenska sillfisket kunde givas ett verkligt stöd genom skydd mot konkurrerande import, åtminstone under en övergångstid. Sockersaltad sill bör likställas med kryddsill, enär den för vissa ändamål kan färdigkryddas efter importen.

Med stöd av det anförda får jag anhålla,

att riksdagen måtte besluta, att kryddad eller sockersaltad sill i tunnor skall komma under samma rubrik i tulltaxan som konserver med en tullsats av 50 öre för kg. oavsett förpackning.

Stockholm den 22 januari 1932.

Herman Andersson.